

MESTER & LÆRLING

AARHUS TEATER STORE SCENE
PROGRAM NR. 3/88-89

Merete Hegner, Betty Glosted

MESTER & LÆRLING

Af JENS CHRISTIAN HOSTRUP

Scenografi og kostumer:

CHR. TOM-PETERSEN

Iscenesættelse:

ASGER BONFILS

Lysdesign:

BENNY RÜNITZ

Musikalsk arrangement og bearbejdelse:

FUZZY

Kapelmester:

PETER BECK

Koreografi:

CHRIS BLACKWELL

Medvirkende:

Bjernø, <i>justitsråd</i>	OLE WEGENER
Therese, <i>hans datter</i>	BETTY GLOSTED
Fru Bøgedal, <i>hans svigerinde</i>	MERETE HEGNER
Sofus Brink, <i>hans søstersøn</i>	PEDER HOLM JOHANSEN
Grønholt, <i>redaktør</i>	KIM VEISGAARD
Charlotte Lupin	JETTE SIEVERTSEN
Mogens	MICHAEL HASSEFLUG
Trine	ANNIKA JOHANNESSEN
Aage	CHRISTIAN STEFFENSEN
Grim, <i>ellemand</i>	ERLING DALSBORG
Brinna, <i>Grims hustru</i>	ELLEN LUNDE
Omma	ANNIKA JOHANNESSEN

Orkester:

PETER BECK, elpiano

SVEND MEULENGRACHT, fløjte

DORTHE GADE, klarinet

ANTON BIEHE, fagot

KNUD ERIK NØRGAARD/HANNE ELKJÆR, trompet

BJØRN PEDERSEN, guitar

Kor af ellefolk:

BIRGIT DEMSTRUP, MOGENS GERT HANSEN, JØRGEN DAL
JENSEN, KENNETH KRAK, ELLEN LUNDE, BIRGITTE HOLT
NIELSEN, RUDI SISSECK, KAREN STRANDORF

Jens Christian Hostrup

Jens Christian Hostrup (1818-1892) er bedst kendt som skuespilforfatter til muntre studenterkomedier. Et virke, der startede med »Genboerne«, som han skrev i 1844 - kun 26 år gammel. Året før blev han teologisk kandidat, og i komedien fornemmede man to store personlige inspirationskilder: dels fra hans år som teologisk student i perioden 1837-1843 - ikke mindst tiden på Regensen fra 1841 - og dels fra forfatteren Carl Ploug, der i årene forin-

den havde skrevet en række muntre studenterkomedier - kaldet »Atellaner« - med udgangspunkt i livet på Regensen.

I en række år herefter helligede Hostrup sig sit forfatterskab, og han var en feteret skikkelse både i den nordiske studenteforening og på teatret. Hans kendteste skuespil, »Genboerne«, »En spurv i tranedans« og »Eventyr på fodrejsen«, opnåede opførelse på nationalscenen, men da Johan Ludvig Hei-

berg, den frygtede smagsdommer, i 1849 tiltrådte som teaterchef, blev Hostrups tekster ikke længere skønnet værdige til opførelse på landets fornemmeste scene. Hostrup havde i en årække været forlovet med sin barndomsven, Kristian Mantzius's svagelige søster, og på hendes anmodning blev de i 1848 gift på hendes dødsleje. I 1854 blev han gift med Elisabeth Hauch, der var datter af digteren Carsten Hauch.

Samme år blev han tilbudt en stilling som teaterchef for Casino, men han valgte i stedet at forlade det Sjælland, han elskede så højt, for at blive præst i Silkeborg. Herefter skrev han ikke megen dramatik. Langt de fleste af de skuespil, han efterlod sig, var skrevet, før han rejste til Silkeborg. Og selv om han allerede genoptog skriverierne i 1862, da han efter få års virke i Silkeborg blev præst ved Frederiksborg Kirke, fremkom hans næste skuespil først i 1881. - Det var det år, hvor han af helbredsårsager tog sin afsked som præst for at leve sine sidste elleve år på Frederiksberg. Ingen af Hostrups sene skuespil vakte synderlig opmærksomhed.

Men selv om han ingen skuespil udgav i den periode, han praktiserede som præst, udsendte han i 1872 en lyriksamling, ligesom han havde gjort i 1852 og siden gjorde i 1884. Men hans største produktion fra disse år skal findes i hans prædikener og teologiske betragtninger, der for en stor dels vedkommende findes i bogform. Som teolog repræsenterede Hostrup en meget markant grundtvigiansk linie. Men på trods af, at teologien udgjorde en så stor del af hans tilværelse, er det dog hverken for den eller den beskedne lyriske produktion, han i dag huskes.

Ole Caspersen

Forestillingsledere: Joe Otterstrøm,
Claus Mydtskov
Suffli: Hanne Wolff Clausen
Lysass.: Knud Jacobsen, Orla Pind
Lydass.: Paul Hammann, Frank Mikkelsen
Speciel makeup design: Lars Junggreen
Sangkonsulent: Ellen Lunde
Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jens Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitører: Viggo Bay, Steen Jonassen
Overregissør: Steen Boutrup
Teknisk chef: Jørn Walsøe
Teaterchef: Palle Jul Jørgensen

Foto fra afsluttende prøver: Rolf Linder
Plakat: Chr. Tom-Petersen
Programredaktion: Jørgen Heiner,
Magnus Brandstrup
Tryk: Kannike Tryk A/S, Århus

Premiere 9. september 1988
Opføres frem til 15. oktober 1988
Århus Teater Store Scene

Forestillingens varighed
ca. 2 tim. 40 min. incl. pause

Kim Veisgaard

Mester og Lærling

Om oprindelsen og ideen til *Mester og Lærling* skriver J. C. Hostrup i sine Erindringer (1891) -

»I vinteren 1851-52 skrev jeg et nyt stort Skuespil. Her var det ikke Naturindtryk, som havde stemt mig, det var snarere Historien, en af den ny Tids store Opgaver, der satte min Fantasi i Bevægelse. Jeg har siden 1848 følt, at vi levede i en ny Folkevandrings Tid, hvori hele Lag af Samfundet, der hidtil var holdt tilbage i Dunkelheden, nu brød frem for at erobre deres Plads i Udviklingen. Under disse Tanker, som har haft en ikke ringe Indflydelse paa hele min senere Virksomhed, formede sig mit Æventyr-Sangspil »Mester og Lærling«. Aage er ikke blot en Yngling, der som alle andre fra sit Barndomshjems beskyttende Hegn drager ud i aaben Mark for selv at optage Kampen med den store farlige Verden; han er ikke, som alle de, der er opvoxede under Kulturlivet, lige fra sin Fødsel bleven forberedt paa, hvad der vil møde ham; han er, som mange af vore Bøndersønner fra den Tid, opvoxet i en Kreds, der ikke var raa i den Forstand, at der ikke fandtes Kjærlighed og Troskab i dem, men som i Aarhundreder havde levet i en dunkel Krog næsten udenfor alt det, som satte den store Verden rundt omkring i Bevægelse. Jeg benyttede Sagnet om Skiftinger og, som Billeder paa den uoplyste Masse, hvorfra Aage træder ud, og hvortil Grønholt tilsidst

tvinges tilbage, det om Høj- eller Ellefolket, der ikke i de senere Folkesagn, som i Kæmpevisernes Elverpiger, blot optræder som daarende og fristende Magter, men ogsaa stundom som en Slags Underjordiske, der ikke er uden en vis Godmodighed, som i Ingemanns bornholmske Æventyr. Jeg betragter det som et heldigt Fund, at jeg lod min Ugersvend falde i Hænderne paa en Avisredaktør, thi saa længe vi ikke havde Folkehøjskoler var det næsten alene den tid meget mislige Dagspresse, som paatog sig at opdrage de ny Stridsmænd.«

Det var H. W. Lange, lederen af Casino-teatret - Københavns første privatteater - der bad Hostrup skrive en eventyrkomedie. Hostrup var allerede dengang begyndt på *Mester og Lærling* - og Lange - der tidligere, på sit turnerende teaterselskab, havde givet liv til de første professionelle opsætninger af Genboerne (1845), Intrigerne (1846) og En Spurv i Trænedans (1846) - blev begejstret for Hostrups tilbud.

H. W. Lange var en velanskrevet og talentfuld instruktør, der var stærkt påvirket af datidens moderne, franske iscenesættelsesideer, og med *Mester og Lærling* skabte han en tidssvarende forestilling, der blev rost for både omhu og originalitet. Hostrup skriver selv, at Lange brugte »stor Omsorg baade paa Arrangementet og Indøvelsen« af stykket.

Førsteopførelsen, i maj 1852, fik en god modtagelse blandt publikum - men forestillingen blev snart efterfulgt af en sensationel skandale, da en avisredaktør fra et af datidens populære eftermiddagsblade følte sig portrætteret og latterliggjort i komedien. Under piften og råben fra et dels entusiastisk og dels fortørnet publikum blev forestillingerne gennemført i foråret 1852 - ofte under tumult-agtige tilstande, men H. W. Lange »gned sig i Hænderne af Glæde«, skriver Hostrup; de mange fulde huse skæppede sikkert fint i teaterkassen, men digteren ærgrede sig over, at optøjerne og avisomtalen »drog Opmærksomheden bort fra Komediens Idé og Poesi«.

Først på H. W. Langes Folketeater i 1859 og på adskillige landstourneer slog *Mester og Lærling* for alvor an hos publikum.

I 1868 opførte Det Kgl. Teater sangspillet i en meget vellykket opsætning med skuespillerne Rosenkilde, d.y., fru Sødring, Kr. Mantzius og Agnes Nyrop. Senere debuterede bl.a. Peter Jerndorff (Det kgl. Teater, 1871) og Martinus Nielsen (Casino, 1880) i rollen som Aage.

Flere turnerende teaterselskaber bragte (fra 1853) *Mester og Lærling* frem på repertoiret, lige som også Dagmar-teatret (1915) og Aarhus Teater, der indledte sin anden sæson (1901/02) med opførelsen af Hostrups romantiske sangspil.

Jørgen Heiner

Christian Steffensen

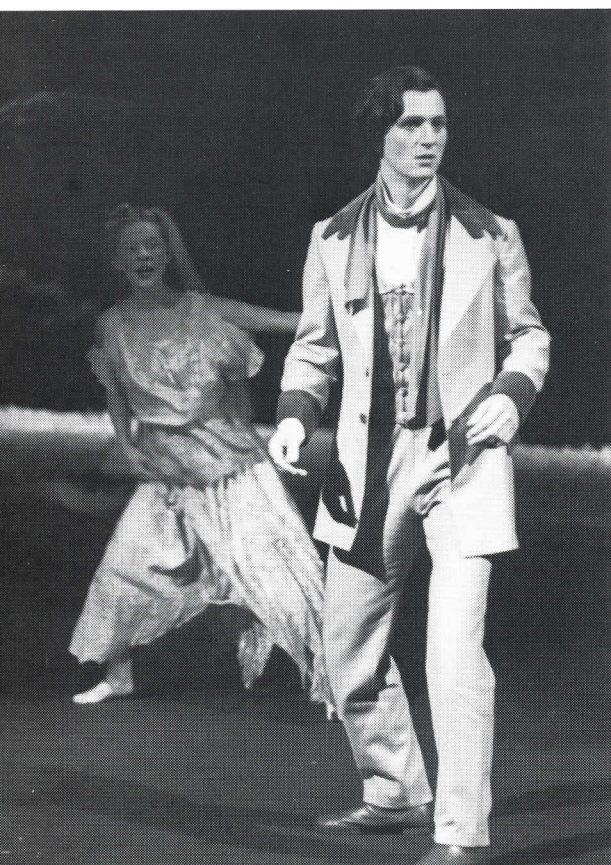
Erling Dalsborg, Christian Steffensen

Sange i Mester og Lærling

1. Lys og skygge - Mel.: V. Thrane	14. Se hun blegner - Mel.: C. J. Hansen
2. Nutidens herre - Mel.: Fuzzy	15. Lystig vi fare - Mel.: Heise
3. Fra morgen til middag - Mel.: Kunzen	16. Vinde, vinde - Mel.: Dansk folkesang
4. Hil den dannemand - Mel.: Bellman	17. Og hvis nogen deroppe - Mel.: Kuhlau
5. Hilset vær - Mel.: Hartmann	18. Jeg holdt ej af - Mel.: Schulz
6. Hilsæl du store vismand - Mel.: Rung	19. Hvem røved da - Mel.: Fuzzy
7. Til dagens liv - Mel.: Rung	20. Fugle på grene - Mel.: Tysk drikkevis
8. Nu er dit hjem - Mel.: Svensk folkevis	21. Terese, Terese - Mel.: Beaumarchais
9. Så drag da bort - Mel.: Hartmann	22. Alt er svundet - Mel.: C. J. Hansen
10. O min lykke - Mel. Bruun	23. Flux før mod dæmring - Mel.: Fuzzy
11. Hvis De Dem for øjet - Mel.: Dansk Bondevise	24. Ve dig - Mel.: Krøyer
12. Ja, som rosen - Mel.: Tysk folkesang	25. Far da vel - Mel.: Svensk folkedans
13. Da på den vis - Mel.: Bellman	

Betty Glosted

Hostrups komedier og Aarhus Teater

1900-10: Genboerne (1900/10)
 Feriegæsterne (1900/01)
 Mester og Lærling (1901/02)
 Tordenvej (1901/02)
 Intrigerne (1901/02)
 Soldaterløjer (1902/03)
 Eventyr på Fodrejsen (1902/10)
 Under Snefog (1903/04)

1910-20: Feriegæsterne (1917/18)

1920-30: Soldaterløjer (1925/26)
 Eventyr på Fodrejsen (1926/27)
 Genboerne (1927/28)

1930-40: Feriegæsterne (1932/33)
 Intrigerne (1934/35)
 Genboerne (1935/36)
 Eventyr på Fodrejsen (1936/37)

1940-50: Eventyr på Fodrejsen (1943/44)
 Soldaterløjer (1947/48)
 Genboerne (1949/50)

1950-60: Eventyr på Fodrejsen (1951/52)

1960-70: Eventyr på Fodrejsen (1961/62)

1970-80: Genboerne (1974/75)

1980- Mester og Lærling (1988/89)

*Peder Holm Johansen med Betty Glosted
 (øverst) og Annika Johannessen*

Peder Holm Johansen, Christian Steffensen

*Jette Sievertsen,
Peder Holm Johansen*

Merete Hegner, Peder Holm Johansen, Betty Glosted

Annika Johannessen,
Michael Hasselflug

Til en norsk ven fra studenterdagene

Kjære Ven!

Siden dit sidste kjærkomne Brev (de ere alle kjærkomne) har jeg været bortrejst, ikke til Frankrig eller Italien, men til Maanen, eller hvad det Land hedder, hvor Poeterne aandeligt maa rejse hen for at see og høre Nyt. Jeg har medbragt derfra et »romantisk Sangspil« i fem Akter, betitlet »Mester og Lærling« (Titlen maa opfattes i reen menneskelig - ikke i Haandværker-Forstand), et Stykke, der ikke er trist som »Jordenvejr«, men - som Volten, Liebenberg og Winsløw, der have læst det, sige - fuldt af Vaarluft og Ungdom. Uden Beskedenhed troer jeg, at de har Ret, og at du vil komme til at synes rigtig godt om det. Hvis det kan komme paa Christiania Theater, som jeg har skrevet til Borgaard om, vil Hovedrollen: Aage - i Wiehe kunne faae en Fremstiller, som vi vil savne Mage til hernede. Denne Aage er nemlig et reent Naturbarn (Stoffet er romantisk-eventyrligt, knyttet til vore Folkesagn), fuld af Livslyst og Begejstring, som igjennem Kamp ved Kjærligheden modnes til Mand. Ja, du maa nok lee af min Faderforfængelighed og Lyst til at snakke om mine Børn; jeg leer selv af den. Men den er saa naturlig, da jeg i den senere Tid kun har levet i denne fortryllende Skinverden, og derfor Intet har at fortælle dig fra den virkelige, som omgiver mig.

(Hostrup (1852))

Annika Johannessen, Christian Steffensen, Michael Hasselflug

*Christian Steffensen,
Kim Veisgaard, Jette Sievertsen*

H. Hertz til C. Hostrup
Kbhvn., d. 2den Juni 1852.

Modtag min venligste Tak
for Tilsendelsen af Deres
»Mester og Lærling«, hvis
Opposition mod den slette
Dagspresse maa være enhver
Ven af Literaturen velkom-
men. Som De maaskee veed,
har jeg selv et Par Gange op-
poneret i den samme Ret-
ning, og seer nu med Fornø-
jelse Striden optagen af en
Anden, der med yngre Kræf-
ter, med Vid og Lune træder
i Skrankerne. Det er paa den-
ne Viis, ved en bestandig for-
nyet Afviisning, man maa-
skee tør haabe at udrette No-
get mod
»En Magt, man ei kan ændse,
Og som man dog maa kue«.
Deres forbundne og ærbødi-
ge

Henrik Hertz

*Peder Holm Johansen, Kim
Veisgaard, Jette Sievertsen*

J. C. Hostrups dramatiske arbejder og førsteopførelser

1838 Om Forladelse (Privatopførelse)	1848 Eventyr på Fodrejsen (Det Kgl. Teater, 1848)
En Plade (Privatopførelse)	1849 Soldaterløjer (Studenterforestilling, 1849 -
1839 Amors Triumf	Det Kgl. Teater, 1850)
Regnvej (= Den Tredie - Casino, 1854)	Æstetisk Sans (Det Kgl. Teater, 1849)
Pyt (= Den gamle Elsker - Studenterforestilling,	1851 Tordenvej (Det Kgl. Teater, 1851)
1847 og H. W. Langes Teaterselskab, 1848)	1852 Mester og Lærling (Casino, 1852)
1841 En Buk (Studenterforestilling)	1854 Drøm og Dåd (Det Kgl. Teater, 1854)
Et Forspil til Kærlighed uden Strømper	1855 Familietvist (Hofteatersæsonen, 1855)
(Studenterforestilling - Teatret i Kannikestræde)	1858 Feriegæsterne (Folketeatret, 1858)
1844 Genboerne (Studenterforestilling, 1844 og	1863 En Nat mellem Fjeldene (Det Kgl. Teater,
H. W. Langes Teaterselskab, 1845)	1863)
1845 Intrigerne (Studenterforestilling, 1845 -	1881 Eva (Det Kgl. Teater, 1881)
Teatret i Kannikestræde - og H. W. Langes	1886 Karens Garde (Det Kgl. Teater, 1886)
Teaterselskab, 1846)	1888 Under Snefog (Det Kgl. Teater, 1888)
1846 En Spurv i Tranedans (Studenterforestilling,	
1846 og H. W. Langes Teaterselskab, 1846)	

Den Hostrupske komedie

Den Hostrupske komedie er en særegen og original blandingsgenre i den danske litteratur - med inspiration fra Regenskomedien, den Heibergske vaudeville og fra den wienske eventyr- og tryllefarce, der blev grundlagt af østrigeren Raimund omkring 1825 og videreført af Nestroy.

I denne komedietype står personer i forbindelse med

overnaturlige kræfter, der skænker dem magiske effekter (tryllepunge, -armringe, -salver og -galocher). Men trolddomskræfterne kan tjene både gode og onde formål, og personerne må bestandig lære at sætte kærlighed og beskedenhed over rigdom og magt.

Genren blev herhjemme indført af Thomas Overskou i 1836 med *Capriciosa*, hvori hav-

fruerne fra kanalerne i Frederiksberg Have blander sig i Nyboderfamiliens skæbne.

Eventyrkomedier og tryllespil blev meget populære i midten af 1800-tallet, først på Det Kgl. Teater med bl.a. Heibergs *Fata Morgana* (1838) og *Syusoverdag* (1840), H. C. Andersens *Lykkens Blomst* (1844) og Hostrups *En Spurv i Tranedans* (1846).

Men det var især på det folkelige og populære Casino, at genren for alvor slog sig fast i publikums bevidsthed, gennem oversættelser og bearbejdelser af wienerkomedierne (*Talismanen*, *Lumpacivagabundus*, *En Ødeland*, o.m.a.), samt originale danske eventyrspil, f.eks. H. C. Andersens *Ole Lukøje* (1850), *Hyldeamor* (1851) og Hostrups *Mester og Lærling* (1852).

Som nævnt havde Hostrups dramatik også sin oprindelse i Regens- og Studenterkomedien, som forfatteren Carl Ploug havde skabt. Denne genre var satirisk-ironisk og dens vigtigste tema var modsætningen mellem studenternes udvalgte skare og de københavnske småborgere, kaldet filistre. Hostrups *Genboerne* (1844) er et slående og muntert eksempel på denne særlige komedietype.

I 1840'ernes store komedier, der blev skrevet af Hostrup, kom således Studenterkomedien og tryllespillet, iblandet vaudevillens sangdialog og musikalske indslag, samt virkelighedsskildringer fra datidens København til at sætte nye og mærkbare spor i den danske dramatiske litteratur.

Georg Brandes (1867-69)

Hostrup: Mester og Lærling

Det er ikke heldigt, naar den Stand, af hvilken et Medlem bliver gennemheglet i et Lyst-spil, kun tæller et meget be-grænset Antal Personer. Allere-de Holberg bemærker, at det ikke godt gaar an at latterlig-gjøre et Exemplar af en højere Rangklasse, der kun omfatter Faa, og nævner som Modsæt-ning, om jeg husker rigtigt, Kammerraader, »af hvilke vi have nogenledes Forraad«. Vi have ikke Forraad nok af Ho-vedstadsredaktører, til at Sce-nen kan holde sig i tilbørlig Af-stand fra Livet, naar den brin-ger en Redaktør paa Brædder-ne. Derfor gjorde Stykket ogsaa Skandale, da det første Gang opførtes i Kasino. »Fly-veposten« beskyldte Hostrup for den laveste Nedrigheid. Det var, sagde »Flyveposten«, dette Blad og ene dette, hvortil der i Stykket var sigtet, intet andet havde rost sig af sit Abonnent-antal, i intet andet Blad havde staaet Ordene »*nolus volus*« og »*sat sapientia*«. »Flyvepostens« Redaktør fandt, at Skandalen ikke godt kunde gaa videre, med mindre det skulde gaa ud over »Kone og Børn«. Senere er en anden Redaktør bleven portrætteret i samme Rolle, saa det ses, at Stykket har fristet til Spring ud over Kunstens Grænser. Desto mærkeligere er det, at dets Satire, nu sexten Aar efter den blev nedskreven, sér ud, som var den rettet lige imod det nærværende Øjeblik; Stykket har staaet sin Prøve; det har bevist, at det ikke, som dets komisk hidsige Fjender i sin Tid beskyldte det for, var døgnværk og Smædeskrift mod Enkeltmand.

Jette Sievertsen, Kim Veisgaard

Det rammer sikkert nok til Højre og til Venstre. Mangler vi maaske nu disse Ræsonnementer. »Naar man for Fremtiden vil angribe mit Blad, saa peger jeg blot paa mit Abonnentantal. Det er et Slags Bevis for, at det ikke kan være ganske uden Værdi? Kjende vi maaske ikke Journalister, der vinde Mændene ved at studere »Folkets Smag« paa Kaféer, Konerne ved Bynyt og Skandale og de hulde Møer ved en slet og slibrig Roman? Eller tror man det fattes paa Kommentarer ud af Livet til denne Samtale: »Jeg siger f. Ex. til ham: Hør min gode Ven! De maa tjene mig i at lade være med dette herre, for ellers vil det virkelig ikke gaa godt med den Tragedie, De skriver paa«. - »Men hvorfor det?« - »Jo, for saa rækker vi den dygtig ned i »Folkeviljen«.« - »Ja, hvis den er daarlig, men naar den nu er god?« - »Hvad gjør det, naar vi siger den er snavs!« Er der mon endnu den Dag i Dag nogen saa barnlig, at han ikke sér, med hvilken Frækhed man i den literære Kritik lovpriser sine Ven-

ner, nedrakker sine personlige Modstandere, og fra det Øjeblik af, da en fordums Antagonist ganske sagte gjør sig behagelig og bliver Ven, skamløst udbasuner alt, hvad der kommer fra hans Pen, uden Hensyn til dets Svagheder, med samme Konsekvens, hvormed man flaaede ham tilforn uden Hensyn til hans Fortjenester? Hvor har havt Foden inde bag vort literære Livs Kulisser og har ikke skjælv af Væmmelse og Indignation over visse Omslag i Stemning mod Personer, og i Omtale af Personer, foranledigede ved Frygten for en umyndig Kritiks Terrorisme og ved Fordelen af en nyttig Alliance!

Men, som det hedder i »Mester og Lærling«, »Massen af Publikum staar virkelig paa samme Kulturtrin som denne Person og lader sig akkurat ligesaa let imponere«. Sagen er, den store, barnlige Mængde tror ikke paa Slyngler. Det er et smerteligt Øjeblik i den enkeltes Liv, det, i hvilket han faar Øjnene op og Troen ihænde. Størsteparten af Menneskene kom-

mer aldrig saa vidt at de faa Salven fat, der gjør Aage seende; disse udgjøre Staben af de velsignede enfoldige, lange Børn, uden Børns varme Følelse og Børns friske Blik. Deres Lunkenhed beskytter dem mod at lære Hadets og Foragstens Følelser at kjende de have aldrig troet paa det Gode, som Børnet tror derpaa, som man i Middelalderen troede paa et Dogme, de have aldrig kjendt den ubetingede Ærefrygt for det Store, som henriver Ynglingen og den unge Pige; de have ikke havt Begejstringen, før de fik Kritiken. Derfor kommer det Slag, der vækker denne i dem, ikke overvældende med pludselig og styrkende Magt, men de vedblive fra først til sidst at hjælpe sig med en blind Tro og en skjæv Kritik. Ved Siden af disse staa de mindre barnlige og mere udviklede, der gjerne vilde være med, meget gjerne vilde foragte en lille Smule, og inderligt gjerne vilde begejstres, men som ikke kunne komme an, fordi deres hele Leven er et Liv paa anden Haand. Her blomstrer Jæmmerligheden, der er for sløv til at faa et Indtryk og for uvis til at turde fælde en Dom: Mennesker, der intet Skønhedsindtryk modtage hverken af Livet eller af Kunsten uden paa en Andens autoritet, Mennesker, der leve ved Siden af udmærkede Væsener uden Øje for deres Sjældenhed, indtil en Tredjemand, der tør staa ved sit Indtryk, slaar Dommen fast. Iblandt Væsener af denne Art er det at Aage skyder op fra Ellegaard, pludseligt befindende sig midt imellem Slynglen og Digterpjalten, midt imellem sin Antipode og sin Karikatur; Baggrunden for ham danner Justitsraadens karakterløse Fejghed og Fru Bøgedals karakterløse Løgn.

Bedstemor fortæller om sin far og det Hostrupske hjem

*Uddrag af en radiosamtale
mellem Karl Bjarnhof og
J. C. Hostrups yngste datter,
Dagny Hostrup Pedersen.*

Når jeg skal fortælle om nogle spredte erindringer fra mit barndomshjem, så må jeg først fortælle lidt om de to mennesker, der skabte hjemmet. Datteren C. Hostrup og hans hustru som var en datter af Carsten Hauch. Min far var et af de omgængeligste og nemmeste mennesker, man kunne tænke sig i det daglige liv, meget beskeden og meget stilfærdig, han holdt egentlig mere af at høre andre mennesker tale end selv at tale, han havde en umådelig evne til at lytte. Vi børn kunne fortælle ham noget, eller når andre mennesker talte, så havde han en så intens evne til at lytte, at jeg tror, det ligesom opfordrede mennesker til at tale. Han siger engang i et vers »og løj end skallen lidt iblandt, der var måske dog kerne, og mennesker vi altid fandt, når blot vi fandt dem gerne«. Han var så lykkelig, når han havde fundet mennesker som var personligheder, eller mennesker han syntes om, og derfor tror jeg i grunden, at mange viste den bedste side - det var ligesom, at det bedste i dem kom frem over for far.

Han var meget intens optaget af sit arbejde, enten han skrev prædikener eller sange eller folkelige foredrag. Han kunne være så intenst optaget af det, at når vi børn kom ind for at kalde på ham til et måltid, så han op, som om han slet ikke vidste, vi var til. Det varede li-

gesom et par sekunder, inden han var klar på, hvad der foregik, men så rev han sig ud af det på een gang, og når han så kom ind i stuen, så havde han fuldstændig smidt arbejdet overbord. Så var han oplagt til at tale med os andre, og høre hvad vi andre fortalte, og han var fuldt oplagt til alt. Han var altid fuld af livsglæde og fornøjelse, og jeg har sjældent set et menneske, der i den grad kunne stråle af livsglæde, når han havde oplevet noget, der morede ham. Han havde jo en stor humoristisk sans.

Glimrende fodgænger

Så var han i høj grad et friluftsmenneske. Der var jo ikke noget dengang, der hed sport, på den måde, så det eneste han kunne, det var at spadserere, men det kunne han også. Han var en aldeles glimrende fodgænger. Senere i livet var det ham altid en nødvendighed at få en lang daglig spadseretur. Da vi børn blev store nok til at få skøjter på benene, så prøvede han at løbe på skøjter også, og det vakte meget stor forargelse blandt menigheden, for det var ikke passende, at en præst løb på skøjter; men det var jo så fuldstændig ligegyldigt, han synes ikke, der var noget ondt i at løbe på skøjter, og så brød han sig ikke en smule om, hvad andre mennesker sagde.

Han var også meget musikalsk, men han har aldrig spillet andet instrument end guitar. I hans barndomshjem var der sikkert ikke råd til klaver, men jeg har mange gange set ham, når han skulle skrive en

sang, så kunne han sidde og finde melodien og nynne til guitaren. Han var et strålende glad menneske, men han var ikke blot strålende glad, som mange har troet - og altid mild og blid, for hvis en ting virkelig oprørte ham, hvis han traf ondskab eller råhed, så kunne han være frygtelig oprørt.

Silkeborg

Min far og mor var blevet gift i 1855, og kort efter i 1856 havde far bestemt sig til at blive præst og kom til den lille nybyggerkoloni Silkeborg.

Far var blevet teologisk kandidat allerede i 1843, så mange år levede han som huslærer og skrev komedier. Og jeg tror egentlig, han har haft en meget hård kamp. Han følte trang til at blive præst, men det var meget svært for ham at opgive teatret, men til sidst bestemte han sig altså til det, og han var klar på, at han ikke kunne dele sig. Det ville ikke blive til noget med at skrive komedier, når han først var blevet præst.

Mine forældre fik selvfølgelig i Silkeborg både besøg af slægt og venner, og de fik også besøg af forskellige ungdomsvenner, f.eks. Christian Richardt og Kristian Mantzius, skuespilleren, den første skaber af Løjtnant von Buddinge. Mantzius var også i kirken og høre ham prædike, og da der bagefter blev spurgt ham, hvad han syntes om det, så sagde han: »Ja, det var sgu meget godt, men Genboerne var sgu bedre«. - Nå - så traf han jo også flere gange dervore Frederik d. 7., og Frederik d. 7. var meget villig over for far. Far kunne

godt lide Frederik d. 7., han glemte jo aldrig, at det var ham, der havde givet os den fri forfatning, og han syntes at være jævn og naturlig, og de kom godt ud af det med hinanden. En gang sagde Frederik d. 7. til far »Ja, Hostrup, jeg har altid godt kunnet lide Deres komedier og vil gerne give Dem et ridderkors, men min kone siger, at De ikke bryder Dem om det. Jeg må hellere give Dem et bedre embede; men De vil nok ikke sige nej til det, når Deres konge giver Dem det«. Så tog han et kors fra en af kavaliererne og bandt det selv i knaphullet på far. Far kunne ikke fordrage ordener, og kun når han var nødtvunget, brugte han det senere.

Frederiksborg

Hvad jeg kan fortælle er jo nærmest fra Frederiksborg, hvor jeg er født, som den yngste. I Frederiksborg kom der jo mange mennesker i mit hjem, menigheden kom, og senere blev der åbent hus en gang om måneden for omegnens landboere, og hvem der ville komme. Der kom tit folk langvejs fra. I den meget store spisestue blev der sat bænke op, og far indledte som regel diskussionerne om et eller andet emne, og senere blev der umådelig ivrig diskussion. De talte meget dengang om underdanigheden. Præsterne var meget uenige om, hvorvidt kvinden skulle være sin mand underdanig, for far og mor var det en fuldstændig utænkelig tanke, at der var noget der hed underdanighed, men der var en gammel provst, der sådan med salvelse sagde: »Nu har min hustru været mig underdanig i 40-tyve år, og jeg har befundet mig vel derved« - så vendte mor sig til ham og sagde: »Er De også sikker på, at

Fortsættes næste side

(Fortsat fra forrige side)

hun har befundet sig vel der-ved«, så vendte han sig mod hende og sagde tre gange: »FY - FY - FY« og så gik han tilbage. Det morede far ganske umådeligt, det lo han forfærdelig meget af.

Far var dengang meget interesseret i højskolebevægelsen, som især var begyndt at tage fart efter 1864, og han skrev adskillige folkesange dertil.

Far kunne aldrig rigtig komme over 1864, han nåede aldrig til at glemme tyskerne, egentlig talte han ikke rigtig, at der blev talt tysk i vores hus. Han ville helst have, at vi børn ikke skulle lære tysk. Det kunne jo ikke undgås, men han var egentlig temmelig uforsonlig over for tyskerne. Jeg tror aldrig, han var i stue med en tysker mere.

Sygdom

Hans helbred var efterhånden blevet en del svækket, så i efteråret 1878 måtte han søge orlov i nogle måneder, og da lejede vi en lille lejlighed på Frederiksberg, hvor han drev, spadsereture og skulle hvile, men det hjalp ham ikke rigtigt. Da han atter søgte læge, så fik han det råd, at han måtte tage til Rivieraen nogle måneder. Det var den eneste udenlandsrejse han og mor nogensinde gjorde sammen.

Da de kom hjem i maj måned, da håbede vi, han var blevet rask, men det varede ikke længe, før han begyndte at få nogle af sine sygdomsanfald tilbage, og i efteråret 1881 søgte han og fik sin afsked.

Da han var flyttet til Frederiksberg, blev han ofte bedt til Hegel på Skovgaard. Frederik He-

gel - Gyldendals forlægger - og far synes mådelig godt om Hegel, og far og mor havde megen glæde af de sammenkomster, hvor de kom sammen med alle de kendte forfattere dengang, Schandorph og Drachmann, Bjørnsson og Ibsen, I. P. Jacobsen, Kielland. Bjørnsson var de sammen med mange gange, og far havde i mange år kendt Bjørnsson - truffet ham ved studenterture i Norge og satte meget pris på ham. Jeg tror ikke mor havde været sammen med ham før, men mor fik ham til bords, og de kom straks frygteligt op at skændes. Bjørnsson havde jo en tid været grundtvigianer, men nu var han nærmest gået over til at være meget anti-kristen. Da sagde mor ham ganske forfærdelig imod, og Bjørnsson blev gal på hende, så han tog hende i begge skuldrene og rystede hende og si'er: »Uh, jeg kunne ruske Dem«. Men noget senere på aftenen kom han hen til mor og sagde: »Vi får tales ved igen - for De har mot, det har De«.

Politik

Hvad der dengang spillede en meget stor rolle i livet, det var provisorieårene. Far var stærk modstander af det Estrupske regimente og provisorierne, og der blev diskuteret umådeligt i vores hus. Der kom dengang en masse unge mennesker i vores hus. Til at begynde med var det vist en gang om måneden, vi havde åbent hus for unge, men efterhånden kom de næsten, når det passede dem, både mænd og kvinder, og det var sjældent en lørdag og søndag, uden at der kom nogen. Der blev ikke gjort

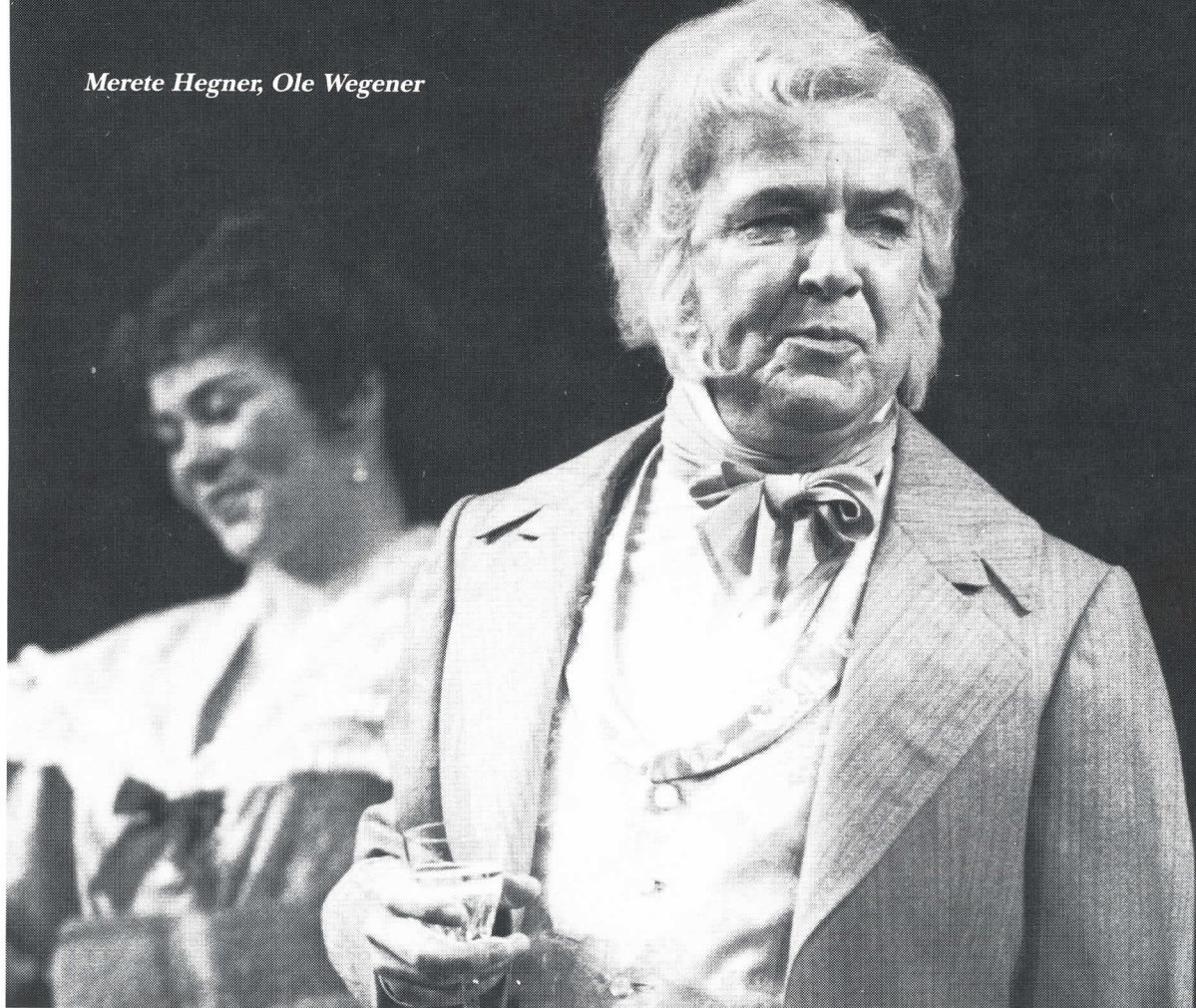
stads af dem, men de kom meget ivrigt.

I de år, hvor far var frygtelig optaget af politik, skrev han et digt, som vakte meget opsigt i denne farens stund, og der siger han i et vers. »husk når striden går på livet, så må fredens mænd gi' møde«. Han synes, det var så alvorlig en tid for Danmark, og flere af vores bedste mænd var blevet fængslet bare for de ord, de havde sagt. Han synes ikke mere, der var talefrihed i Danmark.

Jeg må tale lidt om, hvad far i de år beskæftigede sig med. Han skrev den gang atter nogen stykker for teatret, og han udgav en digtsamling, og han begyndte på sine erindringer. Det faldt ham noget svært, fordi på det tidspunkt blev han næsten blind. Han havde jo altid skrevet og aldrig rigtig kunnet vænne sig til at diktere. Han havde for nogen år siden, ved en hjerneblødning, mistet synet på det ene øje - halvvejs, men en nat mistede han synet på det andet fuldstændig, og han kunne så kun skimte noget lys og skygge og skimte personer. Mor var nu helt optaget af at læse for ham; han ville jo følge med i alting, aviser og nye bøger, og mor måtte stadig læse for ham og skrive for ham og skrive af, men det lykkedes jo alligevel for ham at få skrevet en del af sine erindringer.

Afholdt og elsket

I 1888 blev min far 70 år, og da mødte han meget stor anerkendelse fra hele landet, fra mange kredse hvor han slet ikke vidste, han var så afholdt og så elsket. Skønt han var en meget lidt forfængelig mand, så følte han, at den anerkendelse han

fik fra Norge og Sverige og fra hele den store, store kreds i det danske folk, at det virkelig var ment og kom fra hjertet, og derfor glædede det ham meget. Hvad der morede ham - både glædede og morede ham - var, at hans ungdomsven, som nu var blevet hans argeste modstander, Ploug, at han personlig kom i spidsen for en deputation og gratulerede ham.

Da han om efteråret 1892 var kommet hjem fra en rejse i Jylland, var det som om han var blevet træt. Han sov meget og han lå meget, og han måtte efterhånden opgive at skrive på sine erindringer; men såvidt han kunne, blev han ved lige til

det sidste at komme ned i stuen og spise til middag med os. Han elskede at høre os tale og ville i det hele taget gerne være med i livet. En gang, da han havde ligget i sengen i nogle dage, kaldte han på os og sagde: »I lader mig alt for tidligt mærke, at jeg er dødens kandidat, vi skal tale med hinanden som vi plejer; jeg vil høre jer tale«.

En dag rakte han pludselig mor et digt, som han havde skrevet. Han skrev jo ellers aldrig, uden at hun sad ved siden af og kunne hjælpe ham. Da havde han pludselig på egen hånd skrevet et digt nogenlunde klart, og det var det sidste,

han nogensinde skrev. Han skrev:

*»Jeg har fået en ven for livet,
bedre blev der ingen givet,
hun har fyldt min vår med blommer,
og bragt solskin til min sommer,
blev min fælle tro i striden,
er min trøst i skumringstiden;
alting har hun med mig delt,
hun har gjort mit halvliv helt«.*

Der var ikke mange dage tilbage inden han døde, han sov stille hen den 21. november om morgenen.

Hostrups konflikt

mellem drøm og liv - mellem teatret og præstegerningen

Nogle Aar havde jeg oftere sagt, at jeg med Fornøjelse vilde sælge min theologiske Embedsexamen for hundrede Daler; da jeg mente, at jeg aldrig vilde faa Brug for den; men lidt efter lidt begyndte den at faa mere Betydning for mig. Christendommen var bleven mig Livssagen, hvortil alt, hvad der gav Livet Værd for mig, var knyttet, og da Kierkegaards »Øjeblikke« kom, kunde de ikke rokke

min Tro paa, at der endnu var en levende Christenhed paa Jorden. Jeg ønskede selv at blive Præst for saa meget som muligt at sysle med det, der nu var blevet det højeste for mig, og det saa meget mere, som jeg følte en Trang til paa en mere personlig Maade at faa med levende Mennesker at gjøre, end det, i alt Fald for mig, kunde ske, naar jeg blot var Forfatter; dog maa dette ingenlunde

forstaas, som om jeg ikke brød mig om min Forfatter-virksomhed eller skulde betragte den som noget ringere end Præstegjærringen, nej, det var noget rent personligt hos mig selv, der med en indre Nødvendighed tvang mig ind paa denne ny Vej. Dertil kom ogsaa, at jeg meget længtes efter en fast daglig Virksomhed.

(Erindringer, 1891)

DRØM OG LIV

1862.

Han sang, og de lytted med venlig Hu
til Tonerne stærke, fulde;
de sagde: »Lykkelig er du,
dig følge de Muser hulde.
Ja syng og drøm kun Dagen lang,
saa lever paa Folkets Røst din Sang,
naar selv du er gjemt i Mulde.«

Da kaldte han paa de Syners Hær,
de kom som Taager i Skare,
saa skiltes de ad og traadte ham nær
og smilte med Øjne klare,
saa drog de om ham saa broget en Krans,
saa rev de ham ind i den gladeste Dans,
det var, som Vinger ham bare.

Og Synerne skifte, de fødes og fly,
som Timer rinde de Dage.
Og Sangen stiger i højen Sky
og svulmer af Lyst og Klage;
og naar den endes, den lyse Leg,
saa sidder Ynglingen fattig og bleg
og længes mod Drømmen tilbage.

Og Sangen trænger til Hjerterne ind,
saa mange den højt berømme;
men alt som de glædes, til Sangerens Sind
de tungeste Tanker strømme:
»Hvad vandt jeg andet end Tidsfordriv?
Hvad gavner det mig, mine Drømme faa Liv,
naar Livet selv bliver Drømme?

Skal jeg svæve løs mellem Himmel og Jord
og ej finde Fæste for Foden?
Kun fast i sin Jordbund Livet gror
og henter sin Kraft gennem Roden.
Skal Lys jeg tænde og selv blive slukt?
og lever jeg kun for at sætte Frugt
og visne, naar den er moden?

De sige: drøm, fly bort fra dig selv!
men hvor faar jeg selv da hjemme?
Skal jeg kaste mit Selv i Glemselens Elv,
at ej de min Drøm skal glemme?
Nej Døden er skjult under Drømmens Slør,
og lidet det baader den, som dør,
at han lever paa Folkets Stemme.«

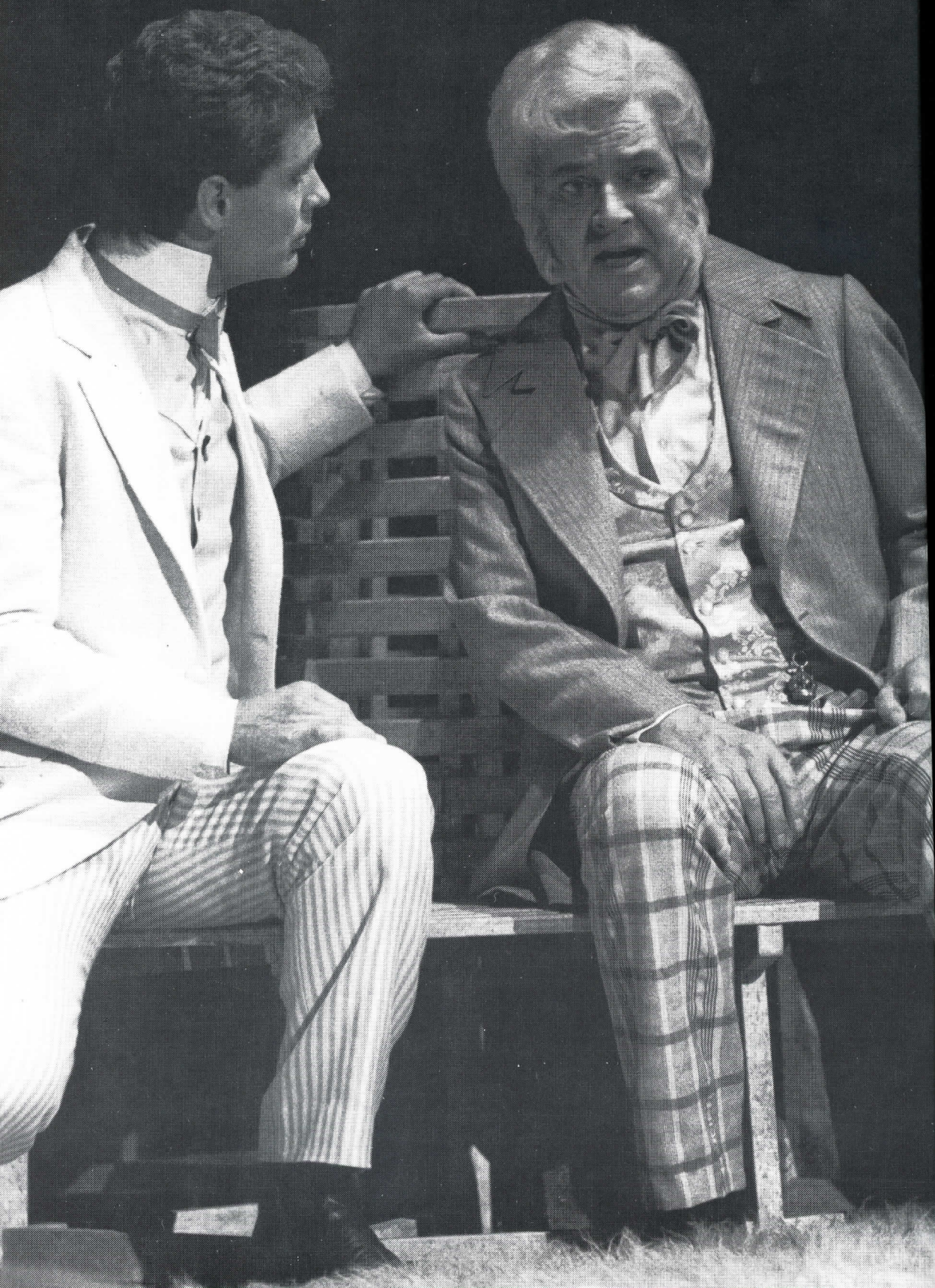
Saa vendte han Ryg til Drømmenes Slot,
han vilde sig hjem begive,
og dybt han sukked til Livets Drot:
»Nu, Herre! jeg din vil blive.
O giv mig blot, hvad de ringeste faa;
ja, Herre! lad kun mit Værk forgaa,
men hold du mig selv i Live.«

Ej Sangen mer fra hans Læbe lød,
bort Tryllesynet var farede;
men Livet aabned sit rige Skjød,
og alle Himle sig klared.
Og visned Frugten, som nys var skabt,
og gik der en Smule Digter tabt,
et Menneske blev bevaret.

*Christian Steffensen, Betty Glosted,
Erling Dalsborg, Ole Wegener*

Christian Steffensen, Ole Wegener

Aarhus Teaters personale 1988/89:

Teaterchef:

Palle Jul Jørgensen

Sekretær:

Tove Laursen

Teknisk chef:

Jørn Walsøe

Skuespillere:

Karen Lis Ahrenkiel
Betty Glosted
Merete Hegner
Pia Henningsen
Annika Johannessen
Lizzi Lykke
Ruth Maisie
Mette Munk Plum
Jette Sievertsen
Merete Voldstedlund
Karen Wegener
Tove Wisborg
Henrik Birch
Peter Bork
Hother Bondorff
Karl Erik Christophersen
Erling Dalsborg
Aksel Erhardsen
Jørgen Fønss
Peter Gilsfort
Michael Hasselflug
Lars Høy
Ejnar Hans Jensen
Peder Holm Johansen
Olaf Johannessen
Lars Junggreen
Caspar Koch
Dan Schlosser
Ulf Stenbjørn
Kim Veisgaard
Klaus Wegener
Ole Wegener

Gæsteskuespillere:

Donald Andersen
Anders Baggesen
Chris Blackwell
Ruth Brejnholm
Poul Clemmensen
Lennart Hansen
Søren Elung Jensen
Flemming Larsen
Joan Marquardsen
Lone Rode
Trine Runge
Inge Sofie Skovbo
Christian Steffensen
Edith Thrane

Gæster i Kafka/Obaldia projektet:

Lars Berg
Hanne Gelver
Eva Jensen
Jesper Dan Nielsen
Helle Vibeke Riisgaard
Inger Ronnenfelt
Trine Tue Andersen
(regissør, musiker)
Mette Skriver (scenograf)

Sangere:

Birgit Demstrup
Mogens Gert Hansen
Jørgen Dal Jensen
Kenneth Krak
Ellen Lunde
Birgitte Holt Nielsen
Rudi Sisseck
Karen Stranddorff

Isenesætttere:

Asger Bonfils
Peter Bork
Aksel Erhardsen
Jørgen Heiner
Klaus Hoffmeyer
Eyun Johannessen
Hans Rosenquist
Aase Schmidt

Scenografer og kostume- designere:

Finn Erik Bendixen
Ingolf Bruun
Steen Lock Hansen
Lars Juhl
Ivan Mogensen
Claus Rostrup
Bjarne H. H. Solberg
Chr. Tom-Petersen
Jørn Walsøe

Kapelmestre:

Peter Beck
Søren Hansen
Bodil Heister

Lysdesigner:

Benny Rünitz

Oversættelse:

Peter Bugge
Svend Møller Christensen
Maria Giacobbe
Thomas Harder
Tage Hind
Mogens Lyhne
Ivan Malinovskij
Finn Methling
Viggo Kjær Petersen

Komponister:

Fuzzy
Bodil Heister
Jan Kaspersen

Koreografi:

Chris Blackwell

Dramaturger:

Asger Bonfils
Janicke Branth
Jørgen Heiner
Hans Rosenquist

Husdramatiker:

Jens Smørup Sørensen

Talepædagog:

Ivan Köhler

Suffli:

Ingrid Gottschalk
Bente Linde Jensen
Anette Walsøe
Hanne Wolff Clausen

Administrationen:

Kontorchef Karen Skjødt
Jytte Andersen
Bente Bak
Kis Giver
Helle Hansen
Majbritt Hansen
Ruth Hansen
Jonna Thomsen

Regi:

Overregissør Steen
Bouttrup
Jan Bach
Bruno Nielsen-Boreas
Eva Dahl
Claus Mydtskov
Joe Otterstrøm
Lars Troelsen

Maskinmester:

Jørgen Prip

Scenen:

Scenemester Kai Johansen
Erik Andreasen
Svend Åge Christensen
Børge Christiansen
Tage S. Hansen
Thorkild Hansen
Kjeld Kjær Jørgensen
Jan Holm Nielsen
Niels Jørgen Nielsen
Jens Villesen

Snedkersal:

Udermester Bent
Jensen
Udermester Villy
Kristensen
Udermester Erik Wisler
Verner Bang
Frode Jensen
Freddy Laursen
Jørn Svenningsen
Bent Sørensen

Malersal:

Afdelingsleder Jens
Anker Olsen
Ivan Mogensen
Steen Lock-Hansen
Anne-Marie Kjær
Barbara Freud-Magnus

Skræddersal:

Kostumiere Hanne Gissel
Henny Andersen
Gurli Radich Johansen
Connie Møldrup Rasmussen
Kirsten Thomsen
Jytte Stavensø Langhoff
Kostumiere Mehmet
Hilmi
Gunnar Andersen
Viggo Eriksen

Lys og lyd:

Belysningsmester Niels
Emil Larsen
Tonemester Jens Ravn
Kim Engelbrecht
Paul Hammann
Per Moeslund Eriksen
Knud Jacobsen
Peder Jacobsen
Lise Roed Lauridsen
Orla Pind

Rekvisitafdelingen:

Rekvisitor Viggo Bay
Steen Jonassen

Information:

Informationschef
Magnus Brandstrup
Annette Jensen
Anne Troelsen

Arkivar:

Bertold Lorenzen

Abonnements- og billetkontor:

Abonnementssekretær
Annelise Gundersen
Bente Durup

Bendi Christensen
Hjördis Guldbach
Ragnhild Larsen
Margrethe Rasmussen

Frisør og påklæder:

Afdelingsleder Joan
Gylling
Britta Nygaard
Ellen Margrethe Nielsen
Bente Hytte Rasmussen

Anna Margrethe Halle
Peter Kjerkegård
Ritha Stegger Madsen
Wisti W. Pedersen

Kantinen:

Bestyrer Gurli Stjerne
Christensen
Sonja Irene Holm
Birgit Juhl
Elin Jørgensen
Ruth Juul Pedersen
Edith Møldrup Rasmusen

Vagtmestre:

Per Andersen
Knud Steen Bak
Arne H. Hansen

Teaterbetjent:

Lars Høstrup

Kontrol:

Overkontrollør Preben
Bockmann
Claus Andersen
Jørgen Andersen
Finn Arentzen
Poul E. Christensen
Karl Erik Hamborg
John Lange Hansen
Kaj Holm
Jens A. Kristensen
Finn Laursen
Villy Madsen
Hans Otto Mahncke
Ejvind Nielsen
Pauli Rasmussen
Chr. Møller Sørensen

Programsalgere:

Lotte Bernth
Marlene Bockmann
Mads Gundersen
Martin Jansen
Karsten Jeppesen
Trine Søby Madsen

Rengøring:

Inspektrice Inga Konrad-
sen
Anna Grethe Andersen
Birgit Andersen
Edel Andersen
Lisbeth Andersen
Birgit Christensen
Ingrid Hansen
Connie Jacobsen
Ragnhild Jensen
Benedikte Just
Lissi Lajer
Annie Persen

Skuespillerskolen:

Raktor Bjarne Sloth
Thorup
Sekretær Grethe Nielsen

Lærere:

Peter Beck
Chris Blackwell
Asger Bonfils
Aksel Erhardsen
Finn Hesselager
Eyun Johannessen
Peder Holm Johansen
Lars Junggreen
Birgitte Kjær
Caspar Koch
Troels Kold
Ellen Lunde
Mogens Helmer Petersen
Dagmar Schepelern
John Schmidt
Per Skriver
Bjarne Sloth Thorup
Thyge Thygesen
Marianne Walther
Merete Voldstedlund

Elever:

IV års
Charlotte Fich
Dorthe Hansen
Annette Katzmann
Jens Albinus
Per Lykke Hansen
Joan Vinde Larsen

III års

Malene Glante
Ranveig Iversen
Andrea V. Jensen
Niels Bender Mortensen
Lars Simonsen
Bue Wandahl

II års

Julie Carlsen
Mette Christensen
Johanne de Fine Licht
Jesper Asholt
Pål Danielsen
Thomas Leth Rasmussen

I års

Christine Marstrand la
Cour
Charlotte Bøving
Petersen
Ann Kristien Simonsen
Ole Boisen
Kristian Holm Joensen
Gordon Kennedy

Merete Hegner, Ole Wegener, Jette Sievertsen

Forestillinger:

»Scherfig-Mosaik«

Opføres 3. sept. - 14. okt. i
Scalafoyeren
mandag-fredag kl. 17

»Den store Magi«

Fantastisk historie om illusion og
virkelighed af Eduardo de Filippo
Opføres 3. sept. - 15. okt. på
Scalascenen
mandag-fredag kl. 20, lørdag kl. 16

Forestillinger under indstudering:

»Det bli'r i Familien«

Lystspil af Allan Ayckbourn
Prøver fra 5. september - Premiere
28. oktober Store Scene

»Fristelse«

En nutidig Faustfortælling af Vaclav
Havél
Prøver fra 12. september
Danmarkspremiere 4. november
Studioscenen

»Især om natten«

Eksperimental-teater omkring
tekster af Franz Kafka og René de
Obaldia
Opføres 3. september - 22. september
mandag-lørdag kl. 23.

RUNDVISNINGER

Offentlige rundvisninger
bag kulisserne hver lørdag
kl. 10.00. Billetter à kr. 10,-
EXTRA: Festugerundvisnin-
ger 5.-9. september kl. 10.00

»Lille Klaus og Store Klaus«

Børneteateret Filuren
på Aarhus Teater
Prøver fra 9. august
Premiere 5. oktober Stiklingen

